

Въпреки че циганите/ ромите в средата на XX век представляват само 3% от населението, тяхното присъствие се забелязва навсякъде – първо заради тъмната им кожа и второ – заради пъстрите цветове на дрехите им.

Демирджиите, както самите те казват са “по-вакли”, а друг член от етноса по този повод отсича: “черен, черен все едно, че с боя си го мазал, а жена му бяла, бяла...”

„При бургуджиите... съществува една видима физическата структура при жените – голяма част от тях са със слаби телосложения и почти едни и същи физиономични черти. Обща черта и при мъжете, и при жените е бързото състаряване – по външен вид трудно могат да се определят годините... Влашките цигани... са по-тихи и по-тежко ходят... Между тях, особено в женски пол, се срещат доста красиви и изобщо с големи ненки”. Петуленгро среща около Варна мургави момичета – рударки. Циганка от София е „... дребна..., с кръгло миловидно личице и влажни пъстри очи. Истинска циганска красота!...” (Иванова, Кръстев 2008: 253-255).

В представянето етнопортрета на циганите/ ромите не може да се отмине и *облеклото им*. Жените са ту бедно, окъсано, парцаливо облечени, ту с ярки по цвят и пищни по кройка дрехи.

В София в края на XIX век “Нечисти боси циганки с дълги косаци, покрити с цветни кърпи, момичета с цветя или череши зад ушите в зелени жилетки и с жълти, червени, зелени или пъстри шалвари хо-

ЕВГЕНИЯ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ